

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 72/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 16 listopada 2023 roku w sprawie II K 156/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności art. 4 kpk, i art. 366 § 1 kpk w związku z art 193 § 1kpk i art 201 kpk oraz art. 170 § 2 pkt 2 i 3 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>(...) dla ustalenia, które z przedmiotów zabezpieczonych u oskarżonego mają cechy gotowości i obrobienia oraz funkcjonalności w rozumieniu art 5 i 7 ustawy o broni i amunicji, w sytuacji gdy opinia przyjęta za podstawę uznania przedmiotów zabezpieczonych u oskarżonego jako istotne części broni i amunicji nie udziela odpowiedzi na powyższe zagadnienie a ponadto jest niesamodzielna.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego.</p> <p>Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia</p>			

21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 955; dalej: BrońAmunU) w rozumieniu ustawy bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego. W art. 5 ust. 1 tej ustawy wskazano jednak, że za broń i amunicję uważa się gotowe lub obrobione części broni, przy czym istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskila, lufa z komorą nabojową, zamek, komora zamkowa oraz bęben nabojowy (art. 5 ust. 2).

Nowelizacja dokonana ustawą z 5 stycznia 2011 r. (Dz.U. Nr 38, poz. 195 ze zm.) zmieniła dotychczasową definicję, eliminując z niej takie cechy broni palnej, jak niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia i zdolność do rażenia celów na odległość. Natomiast art. 4 ust.

1 pkt 1 BrońAmunU
zawiera definicję o
charakterze
wyliczenia, zgodnie
z którą, ilekroć w
ustawie jest mowa o
broni, należy przez
to rozumieć broń
palną, „w tym broń
bojową, myśliwską,
sportową, gazową,
alarmową i
sygnałową”.

Wyliczenie to trudno
uznać za
wyczerpujące, gdyż
np. nie obejmuje
tzw. broni
samodziałowej, a
więc wytworzonej
przez sprawcę we
własnym zakresie.

Gotowe lub
obrobione istotne
części broni lub
amunicji uważa się
za broń lub
amunicję. Istotnymi
częściami amunicji
są: pociski
wypełnione
materiałami
wybuchowymi,
chemicznymi
środkami
obezwładniającymi
lub zapalającymi
albo innymi
substancjami,
których działanie
zagroza życiu lub
zdrowiu, splonki
inicjujące spalanie
materiału
miotającego i
materiał miotający
w postaci prochu
strzelniczego.

Na tle powyższych przepisów zapadały orzeczenia sądowe i zostały wyrażone poglądy doktryny.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 21 stycznia 2010 r. (II AKa 397/09, Legalis) scharakteryzował cechy „gotowości” i „obrobienia”: istotnych części broni palnej: „Dla przypisania posiadaczowi części broni palnej odpowiedzialności przewidzianej w art. 263 § 2 kk nie jest wystarczające ustalenie, że znajdujące się w jego władaniu części są tymi, które zostały skatalogowane w przepisie art. 5 ust. 2 BrońAmunU jako istotne części broni palnej i pneumatycznej. Istotne części broni lub amunicji mogą być uznane za broń palną tylko wówczas, gdy spełniają dodatkowe kryterium, będące wyrazem zdefiniowanej w art. 7 ust. 1 tejże ustawy istoty broni palnej – urządzenia niebezpiecznego dla życia lub zdrowia, zdolnego do wystrzeliwania

pocisków i rażenia na odległość. Istotne części broni palnej muszą być zatem gotowe lub obrobione (art. 5 ust. 1 BrońAmunU). Wobec tego, że ustawodawca nie wskazuje, czym należy się kierować, określając gotowość lub obrobienie istotnych części broni, koniecznym staje się odwołanie do powszechnego znaczenia tych pojęć („gotowość” w języku polskim oznacza „stan pogotowia” i „stan należytego przygotowania do czegoś”, „gotowy” to „całkowicie wykonany, wykończony”, „obrabiać” zaś oznacza nadawanie czemuś ostatecznego kształtu – zob. Słownik Języka Polskiego, red. M. Szymczak, Warszawa 1994). Cechy gotowości lub obrobienia będą zatem posiadać w rozumieniu ustawy o broni i amunicji tylko te części broni palnej, które wykazują sprawność i funkcjonalność techniczną pozwalającą na ich bezpośrednie wykorzystanie

zgodnie z
przeznaczeniem.

SN potwierdził w
wyr. z 19 stycznia
2023 r. (V KK
406/22, Legalis), że
komora zamkowa,
która nie została
pozbawiona cech
użytkowych, "jest
istotną częścią broni,
a w konsekwencji
musi być uważana
za broń palną,
na którą wymagane
jest zezwolenie.
Przyjęcie, iż
warunkiem
odpowiedzialności
za nielegalne
posiadanie broni
palnej jest wyłącznie
posiadanie
urządzenia
niebezpiecznego dla
życia lub zdrowia
zdolnego do
wystrzeliwania
pocisków i rażenia
na odległość,
prowadziłoby do
niemożliwego do
zaakceptowania w
procesie wykładni
wniosku, iż przepisy
art. 5 ust. 1 i 2
ustawy o broni i
amunicji są zbędne
– definiowanie
istotnych elementów
broni jako broni
palnej nie miałyby
sensu, ponieważ
z żadnego z
nich, postrzeganego
oddzielnie, nie da
się wystrzeliwać

pocisków i razić na odległość”.

Defekty broni, nadające się do usunięcia, nie pozbawiają danego urządzenia cech broni palnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - II Wydział Karny z dnia 20 stycznia 2014 r. II AKA 228/13, Legalis).

Broń palna, będąca przedmiotem występku określonych w art. 263 kk, nie musi być sprawna, istotne jest, by przyczyna niesprawności broni była możliwa do usunięcia (tak SN w wyr. z 8.4.1975 r., Rw 627/74, OSNKW 1975, Nr 7, poz. 100).

Przepis art. 5 ust. 1 BrońAmU rozciąga pojęcia broni oraz amunicji na gotowe lub obrobione istotne ich części, natomiast w ust. 2 i 3 tego przepisu wyjaśniono ustawowe znaczenie tych określeń. Przez części „gotowe” należy rozumieć te części broni palnej i amunicji, które zostały wcześniej przygotowane do zamontowania lub złożenia i nie

wymagają dalszej ich obróbki czy też przystosowania. Natomiast części "obrobione" to części już tak przygotowane, że bez specjalnego wysiłku i konieczności użycia specjalistycznego sprzętu (narzędzi) można nadać im formę umożliwiającą zamontowanie ich w egzemplarzu broni lub amunicji oraz oddanie strzału (R. Jancewicz, Pojęcie broni palnej i amunicji w prawie polskim, WPP 2004, Nr 3, s. 25).

Ustawodawca w żaden sposób nie zdefiniował pojęć gotowych lub obrobionych istotnych części broni (...). Aby wymienione w ust. 2 art. 5 cyt. ustawy istotne części broni mogły być uznane za gotowe lub obrobione, muszą spełniać następujące warunki:

– stanowić w pełni ukompletowany, funkcjonalny i technicznie sprawny zespół części (lub samodzielny pojedynczy element) pozwalający na jego natychmiastowe i bezpośrednie użycie

zgodnie z
przeznaczeniem,

– posiadać (zespół
lub pojedynczy
element) kształt i
wymiary
przewidziane w
jego dokumentacji
konstrukcyjnej i
wykonawczej.

Zważywszy, że w
przypadku tzw.
destruktów – to jest
jednostek

pozbawionych
przypisanych im
cech używalności
w wyniku celowo
wykonanych

zabiegów, zespoły
broni utraciły
pierwotne cechy
i właściwości dla
nich przewidziane,
niezbędne do ich
działania zgodnie
z przeznaczeniem i
funkcjami

wykonywanymi w
cyklu działania broni
palnej – uznawanie
ich za gotowe lub
obrobione istotne
części broni jest
bezzasadne i
pozbawione

podstaw prawnych
(K. Gorazdowski, A.
Nowak, Wątpliwości
wokół pojęcia broni
palnej pozbawionej
cech użytkowych,
Prok. i Pr. 2004, Nr
6, s. 159). Ta ostatnia
teza nie może być
zaakceptowana (S.
Maj, Ustawa o broni
i amunicji, s. 76),
gdyż gotowa lub

obrobiona istotna część broni palnej na posiadanie której sprawca nie ma wymaganego zezwolenia, stanowi broń palną w rozumieniu art. 263 § 2 KK, a co za tym idzie, tak opisane zachowanie podlega kryminalizacji wynikającej z omawianego przepisu (wyr. SA w Katowicach z 29.6.2006 r., II AKA 128/06, KZS).

Przyjęcie, że broń palna i amunicja, o których mowa w art. 263 kk, odpowiadają definicjom zawartym w BrońAmunU, rodzi konsekwencje w postaci objęcia zakresem art. 263 kk także istotnych części broni i amunicji.

Biegły sadowy z zakresu bronioznawstwa M. W. opisał i sfotografował zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe i ocenił je w kontekście wymogów jakim powinny odpowiadać w świetle ustawy o broni i amunicji istotne części broni lub amunicji, aby uznawać je się za

broń lub amunicję oraz odniósł je w ramach analizy poszczególnych zestawów do możliwości stosunkowo łatwego przystosowania do stanu używalności. Przedmioty, które zostały zakwalifikowane jako istotne elementy części broni palnej to przedmioty, które po oględzinach rzeczoznawczych stanowiły w opinii biegłego istotne części broni palnej w myśli Ustawy o broni i amunicji.

Przy każdej pozycji w opinii biegły wskazywał, że broń prawdopodobnie pochodzi z tzw. „wykopków”. To pojęcie dot. elementów broni, bądź całej broni pozyskanej w wyniku prowadzonych robót ziemnych lub uzyskanej przy pomocy wykrywacza metali. Stan większości jednostek tu zawartych wskazuje, iż jest to broń pochodząca z takiego źródła a jednym z czynników decydujących o tym było stwierdzenie znacznej korozji powierzchniowej,

jak i wżerowej
ubytkowej, a w
przypadku
niektórych
przedmiotów nawet
perforacji ich
powierzchni. Każdą
z tych części, która
została uznana przez
biegłego za broń
palną, bądź istotną
część broni palnej
można posłużyć
jako część sprawnie
technicznie broni
palnej w stopniu
umożliwiającym
strzelenie pocisku i
jakość czy wygląd
tych części nie
świadczy o tym, iż
nie nadają się one
do wykorzystania.
To które z tych
elementów nadają
się do użytku
jest zawarte w
opinii przy każdej
z wymienionych
pozycji, czyli przy
każdym z
zabezpieczonych
przedmiotów. Biegły
wskazał czy
przedmiot zaliczył
do istotnych
elementów broni
palnej, czy nie.
Osoba posiadająca
tę broń była
tego świadoma, bo
czyniła jakieś kroki,
które w jej
ocenie miały służyć
do pozbawienia
cech użytkowych
tych przedmiotów
zabezpieczonych,
np. nawiercanie
lufy. Osoba, która

to robiła miała świadomość, że były to istotne elementy broni palnej i dlatego poddawała je takim czynnościom. Z nawierconą lufą też można oddać strzał. Biegły nie był zobowiązany do takiego potraktowania każdej z części broni, aby oddawać z nich strzały. W czynnościach które były wykonywane u oskarżonego był specjalista i w spisie dowodów rzeczowych, który został biegłemu dostarczony ujmował, że np. zabezpieczył karabin Mauser, który w dalszym toku oględzin nie został zakwalifikowany jako sprawna technicznie broń palna, zaś biegły wyszczególnił, że ten przedmiot nie stanowi broni palnej, ale zawiera istotne części broni palnej, na które wymagane jest pozwolenie. Pozbawienie cech użytkowych broni palnej jest to pojęcie ustawowe, określające w jaki sposób na terenie Polski dokumentuje się czynności pozbawienia cech

użytkowych danej jednostki broni, kto jest uprawniony do takiej czynności i kto jest odpowiedzialny, jaka jednostka prawna jest odpowiedzialna za potwierdzenie, że taka czynność została wykonana poprawnie. Część z dowodowych istotnych części broni palnej poddano czynnościom zmierzającym do pozbawienia ich cech użytkowych. W opinii biegłego czynności te wykonane w sposób samodziśłowy w przypadku wskazanych przedmiotów nie doprowadziły do trwałego pozbawienia cech użytkowych istotnych części broni palnej. Sposób wykonania prac samodziśłowych wskazuje na brak znajomości określonej specyfikacji technicznej. Obowiązujące wytyczne dotyczące norm i technik pozbawienia broni cech użytkowych mają na celu zagwarantowanie, że broń oraz jej istotne części pozbawione cech użytkowych

trwale nie będą nadawać się do użytku. Podmiotami uprawnionymi do wymienionej czynności są koncesjonowani przedsiębiorcy, a ich czynności podlegają urzędowej weryfikacji.

Przeprowadzony eksperyment wykazał pełną sprawność jednej sztuki amunicji 7 x 39. W trakcie oględzin biegły dokonywał rozcalenia tej amunicji i ładunek miotający jakim jest proch wykazywał właściwości pirotechniczne. Stąd uznał, iż podobnie jak w przypadku istotnych części broni palnej, istotną część amunicji jaką jest ładunek miotający wymaga posiadania pozwolenia na broń palną. Według Ustawy o broni i amunicji ładunek miotający czyli prochowy stanowi istotną część broni i amunicji. Pocisk składa się z rdzenia – wnętrza pocisku i płaszczka, jakby koszulki, która pokrywa rdzeń. Proch jest częścią składową naboju, a nie pocisku. Proch nitrocelulozowy to

ładunki miotające. Każda sztuka amunicji, która była zabezpieczona posiadała elementy wymienione w art. 5 ustawy o broni i amunicji, ale z uwagi na to, że jak wykazał przeprowadzony eksperyment część spłonek była niesprawna technicznie, w ocenie biegłego nie było możliwości prawidłowego ich wystrzelenia i nie można było uznać tej amunicji za sprawną technicznie. Jednak ładunek zawarty w tej amunicji był sprawny i aktywny, więc podlegał pod przepisy Ustawy o broni i amunicji (k 200-316, k 356-357).

Treść opinii biegłych powinna być oceniana w pierwszej kolejności na płaszczyźnie kryteriów z art. 201 kpk, a następnie w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego z perspektywy reguł wyznaczonych przez art. 7 kpk. Dowód z opinii biegłego może być dopuszczony wyłącznie wówczas, gdy w sprawie zachodzi potrzeba stwierdzenia okoliczności mającej

istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia (zatem nie jakiegokolwiek) i aby to ustalić konieczne są wiadomości specjalne (art. 193 § 1 kpk). Rolą biegłych jest podzielenie się swoją specjalistyczną wiedzą i ułatwienie sądowi dokonania oceny dowodów a na jej podstawie ustaleń faktycznych. Celem postępowania karnego nie jest mnożenie opinii biegłych tylko dlatego, że wnioski nie satysfakcjonują jednej ze stron postępowania karnego.

Sąd zlecając wydanie opinii nie może też narzucać biegłym metod badawczych i ograniczać co do zakresu i metod badań specjalistycznych, które należy przeprowadzić przed wydaniem opinii. Strony także nie mogą decydować, jakie techniki badawcze mają być zastosowane przez biegłych dla wykonania zleczonej opinii i jakie biegły ma wykonać badania dostarczające informacje do wydania opinii. To biegły w

pierwszej kolejności jest zobowiązany do wyboru adekwatnej metodologii swoich badań i dopasowania tejże do istniejących możliwości i potrzeb procesowych. O ile nie zostanie wykazane, że biegły postąpił wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia zawodowego, nie sposób zakładać, że samo twierdzenie strony o konieczności przyjęcia innych metod badawczych uzasadnia dopuszczanie kolejnych opinii na podstawie art. 201 kpk. Za opinię niejasną uznaje się opinię, której sformułowania nie pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich albo gdy posługuje się ona nielogicznymi argumentami.

Opinia biegłego jest więc niejasna, np. gdy wnioski końcowe są nieściśle lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu biegłego, albo gdy jest ona niezrozumiała, gdyż

nie jest jasne, jakie
biegły w ogóle
zajmuje stanowisko,
ponieważ jego
poglądy są
niespójne, a tezy
wieloznaczne.
Opinię można zaś
uznać za
wewnętrznie
sprzeczną, gdy
zawarte w niej
wnioski są
nielogiczne albo nie
znajdują oparcia w
przeprowadzonych
przez biegłego
badaniach bądź też
budzą zastrzeżenia
co do ich trafności
w porównaniu z
podanym w opinii
materiałem
badawczym, a także
gdy w opinii podano
kilka różnych,
wzajemnie
wykluczających się
ocen i wniosków.
Słusznie uznał sąd I
instancji, że opinia
biegłego z zakresu
bronioznawstwa
zawiera odpowiedzi
na postawione
biegłemu pytania, w
szczególności biegły
odnosił się do
stanu dowodów
rzeczowych, ich
przeróbek; zwarte
w opinii wnioski
pobudowane
fachową wiedzą,
pozwoliły sądowi
I instancji uznać
tą opinię za
pełną, przekonującą
i fachową. Ocenę
tą podzielił sąd

<p>odwoławczy. Sąd I instancji pominął jednak okoliczności, w tym wynikające z tej opinii, które mają wpływ na inną (łagodniejszą) ocenę stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do po mownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału</p>		

dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i

<p>prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w sprawie dowodów. Wyrok podlega zmianie przez wydanie orzeczenia reformatoryjnego w II instancji przez złagodzenie zastosowanej reakcji karnej (wymierzenie sprawcy kary grzywny).</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność, surowość, wymierzonych oskarżonemu kar z naruszeniem dyrektyw wymiaru kary wynikających z art 53 i 55 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przy każdej pozycji w opinii biegły wskazywał, że broń</p>			

prawdopodobnie
pochodzi z tzw.
„wykopków”.

Elementy broni
palnej generalnie
były skorodowane,
stanowiły przede
wszystkim istotne
części broni, część
z nich została
poddana
nieprofesjonalnym
czynnościom
zmierzającym do
pozbawienia ich
cech użytkowych.
Nie ulega
wątpliwości, że
przedmiotowy zbiór
ma charakter
historyczny i
wyłącznie w tym
celu był zakładany.
Wyjaśnienia
oskarżonego w tym
zakresie są
wiarygodne.

Prawidłowy jest
pogląd, zgodnie z
którym posiadanie
takich gotowych
lub obrobionych
istotnych części
broni lub amunicji
wypełnia znamiona
analizowanych
występów (art.
263 § 2 kk),
choć wystąpienie
takiego przedmiotu
czynności sprawczej
z reguły powinno
prowadzić do
ustalenia niższego
stopnia społecznej
szkodliwości czynu,
a w wyjątkowych
przypadkach nawet
może uzasadniać

przyjęcie znikomego stopnia tej szkodliwości (por. Z. Ćwiąkański, w: W. Wróbel, A. Zoll, KK. Komentarz. Część szczególna, t. 2, cz. 2, 2017, art. 263, Nt 19).

Oskarżony nie ukrywał, że kolekcjonuje broń z „wykopków” dla jej wartości historycznej. Jej okazy wystawiał publicznie z okazji różnych wydarzeń historycznych.

R. S. jest żonaty, ma wyższe wykształcenie, posiada na utrzymaniu jako rodzina zastępcza czworo dzieci. Ma stałe centrum życiowe. Nie był uprzednio karany. Uczył historii w szkole, był żołnierzem obrony terytorialnej. Ma pozwolenie na broń myśliwską. Środowiskowo i rodzinie funkcjonuje prawidłowo, jest zaangażowany społecznie.

Niewątpliwie z uwagi na charakter i stan zbioru broni palnej, stopień społecznej szkodliwości tego

czynu jest znacznie niższy niż założony w zaskarżonym wyroku. Przyjęcie, że broń palna i amunicja, o których mowa w art. 263 kk, odpowiadają definicjom zawartym w BrońAmunU, rodzi konsekwencje w postaci objęcia zakresem art. 263 kk także istotnych części broni i amunicji, które posiadał R. S.. Należy zaznaczyć, że dla tego rodzaju kolekcjonerstwa oskarżony poświęcał swój czas i pieniądze oraz nie ulega wątpliwości, że niektóre egzemplarze kolekcji zostały uratowane dzięki jego zabiegom. Miał on jednak świadomość nielegalności swojego zachowania, a przeciwko atypowemu stopniowi społecznej szkodliwości tego czynu przemawia rozmiar tej kolekcji.

Obowiązujący przepis art. 37a kk, tak jak i przepisy poprzednie, ma zastosowanie do takich typów rodzajowych przestępstw, których sankcja jest

jednorodząjowa i zawiera wskazanie wyłącznie kary pozbawienia wolności – byleby nie przekraczała ona lat 8 lat. W przypadku konkretyzacji społecznej szkodliwości w indywidualnym przypadku i oceny stopnia szkodliwości społecznej w określonej sprawie – przy zastosowaniu czynników wskazanych w art. 115 § 2 kk oraz ocenie stopnia winy, a także przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności wpływających na wymiar kary widzianych w perspektywie celów kary – sąd nawet w drobnych sprawach w zasadzie musiał w takich przypadkach orzec karę pozbawienia wolności, często krótkoterminową, ponadto mógł jedynie zastosować warunkowe zawieszenie jej wykonania, gdy spełnione zostały kodeksowe warunki do zastosowania tej instytucji.

Okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy wskazują na

konieczność uelastycznienia kary w tym przypadku, i orzeczenie w miejsce kary pozbawienia wolności kary łagodniejszego rodzaju – kary nieizolacyjnej, wolnościowej.

Z tych względów sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności i rozstrzygnąć z nią związanych zawartych w punktach: 1, 2, 3, 5 na podstawie art. 263 § kk w zw. z art. 37 a § 1 kk wymierzył oskarżonemu 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Wymiar stawek dziennych określa wagę czynu, a wysokość jednej stawki dziennej odnosi do sytuacji materialnej sprawcy.

Kara musi być sprawiedliwa, nie jest formą odwetu za popełniony czyn. Sąd II instancji w sposób jednoznaczny przyjął, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego z uwagi

na sposób jego
popelnienia i
okoliczności
podmiotowe nie
jest wysoki. Stopień
winy powiazany jest
ściśle z przesłankami
zawinienia, a zatem
o poziomie winy
będą decydować
w tym przypadku
okoliczności
rzutujące na proces
motywacyjny
sprawcy.
Wymierzona kara
ma oddziaływać na
sprawcę poprzez
osiągnięcie celu
zapobiegawczego i
wychowawczego. Cel
zapobiegawczy
zostaje osiągnięty,
jeśli ukarany
sprawca w
przyszłości nie
popelni już
przestępstwa,
natomiast cel
wychowawczy
odnosi się do zmiany
osobowości sprawcy,
jego postawy, w
szczególności do
wykształcenia u
niego poszanowania
dla norm prawnych.
Kluczowym
kryterium przy
orzekaniu kary w
perspektywie
prewencji
indywidualnej jest
osobowość sprawcy.
Sąd jest zobligowany
do postawienia
prognozy
kryminologicznej,
zgodnie z kryteriami
wskazanymi w art.

53 § 2 i 3
kk. Taka prognoza
kryminologiczna
powinna stanowić
bazę do
dokonywania
wyboru optymalnej
sankcji, mając na
względzie zarówno
rodzaj, jak i
surowość kary (M.
Szczepaniec, Wybór
optymalnej..., s. 42).
Postawy
oskarżonego są
generalnie
prawidłowe i nie
ma podstaw, aby
je kształtować przez
wymierzanie mu
najsurowszego
rodzaju kary, nawet
z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania. Sąd
odwoławczy miał
na uwadze również
dyrektywę prewencji
ogólnej, tj.
„kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa”. Jest
to dyrektywa
pozytywnej
prewencji ogólnej,
która nie może
być pojmowana
wyłącznie jako
odstraszenie
społeczeństwa, a
więc wymierzanie
konkretnemu
sprawcy surowej
kary, nawet ponad
stopień winy. Tylko,
bowiem kara
sprawiedliwa,
współmierna do
stopnia społecznej

szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Waga tego czynu, motywacja sprawcy, jego charakterystyka nie uzasadniają represyjności kary wymierzonej w I instancji.

Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej; sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest zwłaszcza baczyć, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a za taką sąd odwoławczy uznał w tym przypadku karę grzywny (120 stawek dziennych po 50 złotych jedna stawka). Kara w tym wymiarze może być wykonana w postaci zastępczej

<p>– pracy społecznie użytecznej, co ma znaczenie dla sprawcy z uwagi na jego sytuację rodzinną i wielkość dochodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Jak wyżej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina Wydatki za I instancję		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku w tych zakresach.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięć z nią związanych zawartych w punktach: 1, 2, 3, 5 na podstawie art. 263 § kk w zw. z art. 37 a § 1 kk wymierzył oskarżonemu 120 stawek dziennych grzywny, ustalając		

wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.			
Zwiążle o powodach zmiany			
Powody zmiany zostały wskazane w innej części uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1b	Sąd okręgowy na podstawie art. 44 § 6 kk orzekł przepadek dowodów rzeczonych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych(...)pod pozycjami 736-802 na kartach 317-321 akt sprawy. Art. 44 § 6 kk dotyczy przypadku przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót,		

przesyłanie,
przenoszenie lub
przewóz są
zabronione pod
groźbą kary.
Orzeczenie tego
środka karnego
jest dopuszczalne
wyłącznie w
przypadku skazania
za przestępstwo,
które polega w
tym przypadku na
posiadaniu takich
przedmiotów.

Przedmiotami
objętymi zakazem
wytwarzania,
posiadania, obrotu,
przesyłania,
przenoszenia lub
przewozu (art. 44 §
6 kk) są przedmioty,
co do których
czynności te mogą
być wykonywane po
uzyskaniu
zezwoleń
właściwego organu,
np. na posiadanie
broni wymagane jest
pozwolenie (art. 9
ust. 1 BrońAmunU)
Na podstawie art. 44
§ 6 kk można orzec
przepadek m.in.
broni palnej lub
amunicji wyrabianej
lub posiadanej bez
zezwoleń (art. 263
§ 1 i 2 kk).
Przepis art. 263 §
2 kk, na podstawie
którego skazano
oskarżonego, nie
przewiduje
orzeczenia
przepadku
przedmiotu objętego

	<p>zakazem, chociażby nie stanowił on własności sprawcy. Przepadku takiego rodzaju nie przewidują również przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji. Tym samym orzeczenie, w oparciu o art. 44 § 6 kk, wobec oskarżonego przypadku zakwestionowanej u niego broni było możliwe i ożądane, gdyż stanowiła ona jego własność. W wykonaniu orzeczenia o przypadku sąd I instancji może postąpić stosownie do art. 195 aa kkw.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Sytuacja osobista i materialna oskarżonego, przesądziła o zwolnieniu go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Oskarżony posiada na utrzymaniu jako rodzina zastępcza czworo dzieci. Jest to obecnie jedyne jego źródło utrzymania. Prawomocny wyrok</p>	

	<p>ogranicza jego możliwości zatrudnienia (jako nauczyciel, żołnierz). Należy również uwzględnić obciążenie finansowe wynikające ze sprawy (11228 złotych wydatków za I instancję, 6000 złotych grzywny). Porównanie tych obciążeń do dochodów i sytuacji rodzinnej sprawcy wskazuje, że ich ewentualne ponoszenie również za instancję odwoławczą, będzie się odbijało głębiej się na poziomie życia materialnego jego rodziny, zwłaszcza ze szkodą dla dzieci.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana